

Arrest

nr. 81 422 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 1 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 december 2010, met kennisgeving op 25 maart 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door:

D., S. (...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

geboren te Malisheve op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, dat betrokkene een alleenstaande weduwe is van 70 jaar, dat zij afhankelijk is van de steun van haar zoons die in België wonen, opdat zij op menswaardige wijze verder haar leven zou kunnen leiden, dat haar zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen en accommodatie beschikt om dit te kunnen waarmaken, dat de verwijdering van betrokkene een inbreuk zou zijn op art. 3 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Ten eerste, wat het feit betreft dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, namelijk dat betrokkene een 70-jarige weduwe is, die afhankelijk is van de steun en bijstand van haar zoons die in België wonen en dat de zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen beschikt om deze bijstand te verlenen, toont betrokkene niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op art. 40bis, gezinshereniging van een niet-EU onderdaan met een EU-onderdaan of Belg. Het is aan betrokkene om de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 40bis. Bijgevolg kan dit argument geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Ten tweede, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

2. Ontvankelijkheid

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift de Raad verzoekt “te statueren dat verzoekster dient geregulariseerd te worden, minstens gerekwestreerde te gelasten het aanvraagdossier opnieuw te onderzoeken rekening houdende met de opmerkingen/bedenkingen die Uw Zetel hieraan zal verbinden”, wijst de Raad op dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en het hem niet toekomt binnen zijn

bevoegdheid zoals omschreven in deze bepaling op dergelijk verzoek van de verzoekende partij in te gaan. In de mate dat het voorgaande het voorwerp is van het beroep, is deze vordering onontvankelijk.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet.*” Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitvoeren van een terugleidingsbeslissing zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. Even summiere als gestandaardiseerde beslissingen zijn uit den boze en stroken niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen. In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoekster blootgesteld wordt indien zij daadwerkelijk zou dienen teruggeleid te worden. De DVZ heeft nooit onderzocht — minstens hieromtrent niet gemotiveerd — welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden verzoekster met België heeft (te weten de rechtstreekse familieband met twee belgische zonen). Evenmin werd onderzocht welke negatieve impact zo’n verwijdering zou kunnen hebben op een dame van de leeftijd van verzoekster, die er in haar thuisland volledig alleen voorstaat en die niet meer alleen in haar eigen onderhoud kan voorzien. In casu is het zo dat ten tijde van de gruwelijke Balkanoorlog de beide zonen deze hel ontvlucht zijn en zich in België hebben gevestigd. Waar zij zich ten volle hebben geïntegreerd en alhier hun verdere leven en toekomst hebben opgebouwd, hebben zij gemeend er goed aan te doen om de belgische nationaliteit aan te vragen (wat toch de bekroning moet zijn van een perfecte integratie). Beiden hebben de belgische nationaliteit verworven. De ouders — dus verzoekster en wijlen haar echtgenoot H.D. (...) — hadden hun hele leven en hebben en houden in Kosovo, reden waarom zij hun heimat niet wilden verlaten en beslisten in Kosovo te blijven leven. (dit op zich toont al aan dat verzoekster niet zomaar de beslissing heeft genomen om haar thuisland te verlaten doch wel dat er thans zeer ernstige en gewettigde redenen voorliggen om naar België uit te wijken) Op 31.08.2003 is dan de echtgenoot van verzoekster overleden. Verzoekster, op dat moment 63 jaar oud, heeft ook dan nog beslist om zo lang mogelijk haar leven verder te leiden in Kosovo. Pas vijf jaar later komt zij in een situatie, die het haar onmogelijk maakt nog verder alleen in te staan voor haar eigen en is zij aldus afhankelijk van de steun, hulp en bijstand van haar zonen. (immers men kan dit betreuren doch de realiteit is nu éénmaal dat er in Kosovo — defacto sowieso al een land in heropbouw na de oorlog — geen voorzieningen voorhanden zijn om alleenstaande bejaarden op te vangen en een menswaardige “oude dag” te bezorgen zoals wij dat kennen in België; men is daar daadwerkelijk afhankelijk van de steun en toeverlaat van de kinderen) Verzoekster heeft voldoende bewijzen bijgebracht om aan te tonen dat zij in Kosovo wel degelijk alleenstaande is (overlijdensakte echtgenoot, bewijzen van het in België opgebouwde leven van haar beide zonen en van hun belgische nationaliteit...).

Ook een zogenaamde kortstondige verwijdering naar land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen kan niet langer als motivering weerhouden worden om de regularisatie te weigeren. Immers heeft verzoekster dat reeds in het verleden getracht en zonder positief resultaat. Kortom, verzoekster beroept zich met recht en rede op de bescherming van het privé- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De hechte band/intieme relatie tussen haar en haar zonen staat buiten kijf. Overigens heeft zoon A. (...) — bij wie verzoekster reeds inwoont en perfect in dat gezinsleven geïntegreerd is — in het verleden reeds meermaals te kennen gegeven dat hij zijn moeder wel degelijk

ten laste zal nemen én dat hij over de voldoende middelen en accommodatie beschikt (ruimschoots voldoende inkomsten, eigen woonst...) om dat te kunnen waarmaken.

In gegeven omstandigheden kan niet verlangd worden en zou het zelfs onverantwoord zijn dat verzoekster verwijderd wordt om — voor welke periode dan ook — als hulpeloze bejaarde dame terug in haar eigen bestaan te moeten voorzien.

Zo'n beslissing leidt tot een mensonwaardige situatie en strijdt dan ook met artikel 3 EVRM.

Gelet op de aangehaalde mensenrechtenregels is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privé- en familieleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Aangezien verzoekster als enig middel opwerpt:

"Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inuncto artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM"

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat:

"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9 bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, dat betrokkene een alleenstaande weduwe is van 70 jaar, dat zij afhankelijk is van de steun van haar zoons die in België wonen, opdat zij op menswaardige wijze verder haar leven zou kunnen leiden, dat haar zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen en accommodatie beschikt om dit te kunnen waarmaken, dat de verwijdering van betrokkene een inbreuk zou zijn op art. 3 EVRM dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9 bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden.

Ten eerste, wat het feit betreft dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, namelijk dat betrokkene een 70-jarige weduwe is, die afhankelijk is van de steun en bijstand van haar zoons die in België wonen en dat de zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen beschikt om deze bijstand te

verlenen, toont betrokkene niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op art. 40 bis, gezinshereniging van een niet-EU onderdaan of Belg. Het is aan betrokkene om de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 40bis. Bijgevolg kan dit argument geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van art.9 bis van de wet van 15.12.1980.

Ten tweede, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toe gepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verwerende partij merkt op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56).

De verwerende partij verwijst naar de deugdelijke en uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waaruit allerm minst blijkt dat deze onredelijk zou zijn tot stand gekomen. De door verzoekster aangebrachte elementen werden alle onderzocht en werden wel degelijk individueel beoordeeld, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoekster meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onterecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beschouwingen kunnen dus geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat “de bijzondere en verdedigbare/aanvaardbare banden van verzoekster met België niet werden onderzocht.”

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt het tegendeel.

Verzoeksters beschouwingen missen dus feitelijke grondslag.

In zoverre verzoekster verwijst naar art. 8 EVRM en voorhoudt dat zij zich impliciet heeft beroepen op de bescherming van het privéleven, laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster zich in zijn aanvraag niet heeft beroepen op art. 8 EVRM of op zijn privé- en gezinsleven. Verzoekster heeft enkel verwezen naar zijn de afhankelijkheid van haar zoon.

Verzoekster dient de geëigende procedure te volgen indien zij een verblijfsrecht wenst af te dwingen i.f.v. haar zoon.

Uit hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met deze door verzoekster naar voren gebrachte elementen.

Terwijl er volledigheidshalve nog op gewezen dient te worden dat gewone Sociale relaties niet beschermd worden door art. 8 EVRM. (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de nietinmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook geenszins worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond werd verklaard, omdat, daar waar de verzoekende partij zich op een prangende humanitaire situatie beroept, zij niet aantoonde dat zij zich niet op artikel 40bis van de vreemdelingenwet (gezinshereniging van een niet-EU-onderdaan met een EU-onderdaan of Belg) zou kunnen beroepen en omdat de loutere vermelding van artikel 3 EVRM niet volstaat als grond voor regularisatie.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de aanvraag van 1 december 2009 blijkt dat de verzoekende partij volgende elementen aanhaalde inzake de gegrondheid van haar aanvraag, gestaafd met stukken:

- de verzoekende partij zou naar België gekomen zijn om haar twee zonen, die sedert de Balkanoorlog in België zouden verblijven en die beiden de Belgische nationaliteit zouden hebben, te vervoegen;
- de verzoekende partij is een alleenstaande weduwe van 69 jaar die niet langer voor zichzelf kan zorgen en afhankelijk is van de steun, hulp en bijstand van haar zonen om een menswaardig leven te kunnen leiden;

- de Belgische zoon bij wie de verzoekende partij inwoont en in wiens gezinsleven zij geïntegreerd is, zou in het verleden reeds meermaals te kennen gegeven hebben dat hij de verzoekende partij ten laste wil nemen en dat hij over voldoende accommodatie en middelen beschikt om dat te kunnen waarmaken.

In de bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“Wat betreft de aangehaalde elementen, dat betrokkene een alleenstaande weduwe is van 70 jaar, dat zij afhankelijk is van de steun van haar zoons die in België wonen, opdat zij op menswaardige wijze verder haar leven zou kunnen leiden, dat haar zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen en accommodatie beschikt om dit te kunnen waarmaken, dat de verwijdering van betrokkene een inbreuk zou zijn op art. 3 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.”

en:

“Ten eerste, wat het feit betreft dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, namelijk dat betrokkene een 70-jarige weduwe is, die afhankelijk is van de steun en bijstand van haar zoons die in België wonen en dat de zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen beschikt om deze bijstand te verlenen, toont betrokkene niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op art. 40bis, gezinshereniging van een niet-EU onderdaan met een EU-onderdaan of Belg. Het is aan betrokkene om de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 40bis. Bijgevolg kan dit argument geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van art.9bis van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op alle elementen uit de aanvraag van de verzoekende partij heeft geantwoord en op kennelijk redelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift de feitelijkheden aangaande haar verblijfssituatie en deze van haar zonen uiteen, maar laat na de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen terugleidingsmaatregel is. Waar de verzoekende partij van mening is dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft onderzocht of minstens niet heeft gemotiveerd omtrent haar banden met België, namelijk de band met haar twee in België verblijvende zonen, van wie één de Belgische nationaliteit heeft volgens de stukken in het administratief dossier, blijkt uit het voorgaande dat de bestreden beslissing hieromtrent wel degelijk motiveert, nu de verwerende partij erin stelt: *“Ten eerste, wat het feit betreft dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, namelijk dat betrokkene een 70-jarige weduwe is, die afhankelijk is van de steun en bijstand van haar zoons die in België wonen en dat de zoon bij wie ze inwoont over voldoende middelen beschikt om deze bijstand te verlenen, toont betrokkene niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op art. 40bis, gezinshereniging van een niet-EU onderdaan met een EU-onderdaan of Belg. Het is aan betrokkene om de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 40bis. Bijgevolg kan dit argument geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van art.9bis van de wet van 15.12.1980.”* De feitelijke gegevens worden niet weerlegd door de verzoekende partij die dit motief ook niet betwist in haar verzoekschrift.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoekster blootgesteld wordt indien zij daadwerkelijk zou dienen teruggeleid te worden.(...) Evenmin werd onderzocht welke negatieve impact zo'n verwijdering zou kunnen hebben op een dame van de leeftijd van verzoekster, die er in haar thuisland volledig alleen voorstaat en die niet meer alleen in haar eigen onderhoud kan voorzien”*, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, maar een beslissing betreft in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Bovendien is het verlenen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis een gunstmaatregel.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat *“ook een kortstondige verwijdering naar land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen kan niet langer als motivering weerhouden worden om de regularisatie te weigeren”*, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dit geenszins voorhoudt, zodat haar grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan die er toe leiden dat de verwerende partij er toe gehouden was een voor de verzoekende partij gunstige beslissing te nemen. Noch haar leeftijd, noch haar gebrek aan familieleden in Kosovo, noch de aanwezigheid van haar zonen in België, van wie één met de Belgische nationaliteit, noch de nood aan bijstand verplichten de verwerende partij een verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toe te kennen. Het toekennen van een machtiging om verblijf is immers een gunstmaatregel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". *Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu houdt de verzoekende partij voor dat niet verlangd kan worden dat zij als hulpeloze bejaarde dame van het grondgebied zou verwijderd worden en zij –voor welke periode dan ook – terug in haar eigen bestaan zou moeten voorzien. Zij stelt eveneens dat er in Kosovo geen voorzieningen voorhanden zijn om alleenstaande bejaarden op te vangen en een menswaardige “oude dag” te bezorgen zoals gekend in België en dat men er daadwerkelijk afhankelijk is van de steun van kinderen, maar laat na deze bewering te staven met enig bewijs. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in en toont de verzoekende partij evenmin aan dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM er in bestaat dat zij in het Rijk verblijft/dient te verblijven. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar in België verblijvende zonen en naar het feit dat ze inwoont bij één van haar zonen, die de Belgische nationaliteit heeft, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar zoon en schoondochter inwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of

vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan zij een hechte band heeft met haar zonen, dat zij in Kosovo alleenstaande is, waarbij zij de overlijdensakte van haar echtgenoot aan haar aanvraag toevoegde als bewijs, dat zij inwoont bij haar zoon A. die de Belgische nationaliteit heeft, in wiens gezinsleven ze perfect geïntegreerd zou zijn, die reeds meermaals te kennen zou hebben gegeven dat hij zijn moeder ten laste wil nemen en dat hij over voldoende middelen en accommodatie beschikt (ruimschoots voldoende inkomsten, eigen woonst,...) om dit te kunnen waarmaken. De bestreden beslissing had op het ogenblik dat zij genomen werd, bovendien niet tot gevolg dat de verzoekende partij het land diende te verlaten en sloot niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvroeg met het oog op gezinshereniging in België. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, zou een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven niet in die mate verstoord hebben dat er sprake zou kunnen geweest zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij een procedure dient te starten op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet zodat de bestreden beslissing op het ogenblik van het nemen ervan niet uitsluit dat de verzoekende partij, mits de juiste procedure te volgen, een hereniging kan verkrijgen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending inroept van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. artikel 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Evenmin toont zij aan welke "*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten*" zijn geschonden, of in welke mate er sprake is van "*overschrijding of afwending van macht*".

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN